

- 2) Pakārtoti gadījumā, ja Tiesa uz pirmo jautājumu par LESD 267. panta trešās daļas interpretāciju atbildētu tādējādi, ka prejudiciāls nolēmums ir jālūdz obligāti: vai normas un principi, kas ietverti LESD 26. pantā “Iekšējais tirgus”, 49. pantā “Tiesības veikt uzņēmējdarbību”, 56. pantā “Pakalpojumu sniegšanas brīvība”, 63. pantā “Kapitāla aprites brīvība” un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 16. pantā “Darījumdarbības brīvība”, kā arī tiesiskās palāvēības vispārējais tiesību princips (kas “ir viens no Savienības pamatprincipiem”, kā Tiesa ir nospriedusi 2013. gada 14. marta spriedumā lietā *Agrargenossenschaft Neuzelle*, C-545/11, EU:C:2013:169) liedz pieņemt un piemērot tādu valsts tiesisko regulējumu (Likuma Nr. 220/2010 1. panta 78. punkta b) apakšpunkta 4., 8., 9., 17., 23., 25. daļa), ar kuru attiecībā arī uz tiesību subjektiem, kuri jau ir saņēmuši licenci likumā atļauto azartspēļu pārvaldībai tiešsaistē, ir apstiprinātas jaunas prasības un jauni pienākumi, papildinot jau spēkā esošo vienošanos (un neparedzot pakāpeniskas pielāgošanās termiņu)?

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2016. gada 19. aprīļa rīkojumu lietā T-615/15 LL/Eiropas Parlaments 2016. gada 9. jūlijā iesniedza LL

(Lieta C-326/16 P)

(2016/C 343/38)

Tiesvedības valoda – lietuviešu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējs: LL (pārstāvis – J. Petrulionis, advokatas)

Otrs lietas dalībnieks: Eiropas Parlaments

Apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumi:

- atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2016. gada 19. aprīļa rīkojumu lietā T-615/15, ar kuru Vispārējā tiesa noraidīja prasītāja iesniegto prasību atcelt, pirmkārt, Eiropas Parlamenta ģenerālsēkretāra 2014. gada 17. aprīļa Lēmumu D(2014) 15503, ar kuru tika prasīts atmaksāt viņam kļūdaini izmaksāto parlamentārās palīdzības piemaksu un, otrkārt, 2015. gada 5. maija Parādzīmi Nr. 2014–575;
- nodot lietu atpakaļ atkārtotai izskatīšanai.

Apelācijas sūdzības pamati un galvenie argumenti

Savas apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzējs izvirza piecus pamatus:

1. Izdodama rīkojumu, Eiropas Savienības Vispārējā tiesa nav vispusīgi, pareizi, izsmelīgi un objektīvi novērtējusi visus kopā ar prasības pieteikumu iesniegtos rakstiskos pierādījumus, kuri bija nozīmīgi, lai atbilstoši un pareizi noteiktu termiņu prasības iesniegšanai un līdz ar to rīkojumā ir izdarīti secinājumi, kas ir pretrunā ar lietas materiāliem un apelācijas sūdzībā precizētajām tiesību normām, *inter alia*, ka “prasība tika iesniegta vairāk nekā 17 mēnešus pēc pēdējā datuma”, [...] “prasītājs nav pierādījis un pat nav atsaucies uz apstākļiem [...], kuri pieļautu izdarīt atkāpi no attiecīgā termiņa, pamatojoties uz Eiropas Savienības Tiesas statūtu 45. panta 2. punktu [...]” un ka “[...] prasība ir jānoraida kā acīmredzami nepieņemama, jo tā ir iesniegta pēc termiņa beigām [...]”.
2. Rīkojumā Vispārējā tiesa nav pareizi piemērojusi Līguma par Eiropas Savienības darbību 263. pantu, turklāt tā ir pārkāpusi Eiropas Parlamenta Deputātu nolikuma īstenošanas noteikumu 72. pantu un tā ir nepareizi novērtējusi iespējas piemērot Eiropas Savienības Tiesas statūtu 45. pantu:
 - jo apelācijas sūdzības iesniedzējs kā bijušais Eiropas Parlamenta loceklis, nepiekrīdams Eiropas Parlamenta ģenerālsēkretāra lēmumam (un uz tā pamata pieņemtajai parādzīmei) un uzskatīdams to par nepamatotu, īstenoja savas tiesības un izpildīja Eiropas Parlamenta Deputātu nolikuma īstenošanas noteikumu 72. pantā noteiktās prasības, iesniedzot sūdzību par lēmumu vispirms kvestoriem un tad Eiropas Parlamenta Prezidijam un priekšsēdētājam;

- apelācijas sūdzības iesniedzēja tiesības celt prasību Vispārējā tiesā atcelt Eiropas Parlamenta ģenerālsēkretāra lēmumu un uz tā pamata pieņemto parādzīmi radās tikai pēc tam, kad 2015. gada 10. septembrī apelācijas sūdzības iesniedzējs saņēma e-pastu no Eiropas Parlamenta pārstāvja un ar to cita starpā 2015. gada 26. jūnija galīgo vēstuli Nr. 311354 no Eiropas Parlamenta priekšsēdētāja saskaņā ar Eiropas Parlamenta Deputātu nolikuma īstenošanas noteikumu 72. panta 3. punktu;
 - tikai dienā, kurā tika saņemta 2015. gada 26. jūnija galīgā vēstule Nr. 311354 no Eiropas Parlamenta priekšsēdētāja saskaņā ar Eiropas Parlamenta Deputātu nolikuma īstenošanas noteikumu 72. panta 3. punktu, proti, 2015. gada 10. septembrī, saskaņā ar LESD 263. panta sesto daļu sakās divu mēnešu termiņš, kurā apelācijas sūdzības iesniedzējs varēja celt prasību Vispārējā tiesā par Eiropas Parlamenta ģenerālsēkretāra lēmuma un uz tā pamata pieņemtās parādzīmes atcelšanu;
 - šajā ziņā un saskaņā ar LESD 263. panta sesto daļu termiņš prasības celšanai Vispārējā tiesā beidzās 2015. gada 10. decembrī. Prasības pieteikums Vispārējās tiesas kancelejā tika saņemts 2015. gada 4. novembrī. Tas nozīmē, ka divu mēnešu termiņš prasības celšanai, kas ir noteikts LESD 263. panta sestajā daļā, nebija pārkāpts un prasība netika iesniegta “novēloti”;
 - Vispārējā tiesa rīkojumā nav izvērtējusi visus iesniegtos dokumentus un apstākļus, kā arī Eiropas Parlamenta Deputātu nolikuma īstenošanas noteikumu 72. panta normas, kuras apelācijas sūdzības iesniedzējs ir ievērojis un pamatojoties uz tām viņš pirmstiesas procedūrā ir iesniedzis sūdzību par Eiropas Parlamenta ģenerālsēkretāra lēmumu un uz tā pamata pieņemto parādzīmi;
 - Vispārējā tiesa ar rīkojumu ir pārkāpusi ne tikai apelācijas sūdzības iesniedzēja tiesības un intereses, bet tā ir arī kļūdaini piemērojusi LESD 263. pantu un papildus tā ir pārkāpusi Eiropas Parlamenta Deputātu nolikuma īstenošanas noteikumu 72. pantu;
 - turklāt Vispārējā tiesa rīkojumā ir kļūdaini un nepamatoti secinājusi, ka nebija iespējams piemērot Tiesas statūtu 45. pantu. Strīdus izskatīšanas pirmstiesas procedūrā piemērošana, apelācijas sūdzības iesniedzēja aktīvā, uzmanīgā, rūpīgā un apzinātā rīcība, laiks, kurā tika saņemti dokumenti, un citi apstākļi apstiprina, ka pat ja izskatāmajā lietā tiktu nolemts, ka tika nokavēts termiņš prasības celšanai, tas bija jāatjauno, jo tas tika nokavēts svarīgu, objektīvu un attaisnojamu iemeslu dēļ, tostarp tādēļ, ka tika piemērota Eiropas Parlamenta Deputātu nolikuma īstenošanas noteikumu 72. panta procedūra (Tiesas statūtu 45. panta 1. punkts). Apelācijas sūdzības iesniedzējs nevarēja zināt, ka Eiropas Parlamenta Deputātu nolikuma īstenošanas noteikumu 72. pantā ietvertās obligātās procedūras ievērošana var nozīmēt, ka viņš zaudē tiesības uzsākt tiesvedību Vispārējā tiesā (Tiesas statūtu 45. panta 2. punkts). Jāatzīmē, ka savā prasības pieteikumā apelācijas sūdzības iesniedzējs vēlāk izvirzīja arī jautājumu par to, vai kvestoru un Eiropas Parlamenta Prezidija lēmumi, kas ir pieņemti saskaņā ar Eiropas Parlamenta Deputātu nolikuma īstenošanas noteikumu 72. pantu, bija pamatoti un likumīgi.
3. Vispārējā tiesa rīkojumā ir kļūdaini piemērojusi Vispārējās tiesas Reglamenta 126. pantu un uz šī pamata tā nolēma ar rīkojumu tiesvedību neturpināt un noraidīt prasību;
- Vispārējā tiesa rīkojumā tās Reglamenta 126. panta piemērošanu ir pamatojusi vienīgi ar apstākli un pamatojoties uz to, ka prasība ir celta novēloti, proti, pēc tam kad bija beidzies LESD 263. panta sestajā daļā noteiktais termiņš;
 - prasības pieteikumā bija pierādīts, ka LESD 263. panta sestajā daļā noteiktais termiņš prasības celšanai nebija beidzies un līdz ar to Vispārējā tiesa, pamatodamās uz tās Reglamenta 126. pantu, ar rīkojumu ir kļūdaini un prettiesiski noraidījusi prasību;
 - izskatāmajā lietā nav pamata un nav izpildīti nosacījumi Vispārējās tiesas Reglamenta 126. panta piemērošanai. Prasības pieteikums tika iesniegts, pirms bija beidzies LESD 263. panta sestajā daļā noteiktais termiņš un tāpat to nevar uzskatīt par acīmredzami nepieņemamu. Šajā lietā Vispārējā tiesa ir pārkāpusi tās Reglamenta 126. pantu, to piemērodama kļūdaini un prettiesiski;

4. Ar Vispārējās tiesas rīkojumu ir pārkāptas apelācijas sūdzības iesniedzēja tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību un taisnīgu tiesu, kas ir paredzētas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. panta 1. un 2. punktā, jo ar Vispārējās tiesas rīkojumu atbilstoši tās Reglamenta 126. pantam prasība ir prettiesiski un kļūdaini noraidīta kā acīmredzami nepieņemama, pamatojoties uz to, ka tā esot apgalvoti novēloti iesniegta, un Vispārējā tiesa pēc būtības neizskatīja prasības pieteikumu un tajā iekļautos argumentus un prasījumus.
5. Vispārējā tiesa ar rīkojumu ir kļūdaini nolēmusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzējam ir jāsedz pašam savi tiesāšanās izdevumi Vispārējā tiesā (Vispārējās tiesas Reglamenta 133. pants un 134. panta 1. punkts):
- Vispārējā tiesa ar rīkojumu ir kļūdaini noraidījusi prasību, pamatodamās uz tās Reglamenta 126. pantu, un līdz ar to tā ir arī kļūdaini lēmusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzējam ir jāsedz savi tiesāšanās izdevumi Vispārējā tiesā. Pēc Vispārējās tiesas rīkojuma atcelšanas un lietas nodošanas atpakaļ izskatīšanai pirmās instances tiesā jautājums par tiesāšanās izdevumiem ir jāizlemj no jauna ar galīgu Vispārējās tiesas nolēmumu un gadījumā, ja prasība tiktu apmierināta, atbildētājam – Eiropas Parlamentam – ir jāpiespriež atlīdzināt visus apelācijas sūdzības iesniedzējam radušos izdevumus (Vispārējās tiesas Reglamenta 133. pants un 134. panta 1. punkts).

Prasība, kas celta 2016. gada 15. jūnijā – Eiropas Komisija/Polijas Republika

(Lieta C-336/16)

(2016/C 343/39)

Tiesvedības valoda – poļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji – K. Hermann un E. Manhaeve)

Atbildētāja: Polijas Republika

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka Polijas Republika nav izpildījusi Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 21. maija Direktīvas 2008/50/EK par gaisa kvalitāti un tīrāku gaisu Eiropai⁽¹⁾ 13. panta 1. punktā, apvienojumā ar XI pielikumu, 23. panta 1. punkta otrajā daļā un 22. panta 3. punktā apvienojumā ar XI pielikumu paredzētos pienākumus, jo:
- kopš 2007. gada vismaz līdz 2013. gadam 35 gaisa kvalitātes zonās bija pārsniegti PM₁₀ dienas robežlielumi un 9 gaisa kvalitātes zonās bija pārsniegti PM₁₀ gada robežlielumi un nav tikusi sniegta nekāda informācija, no kuras izrietētu, ka šī situācija ir uzlabojusies;
- gaisa kvalitātes programmās nav tikuši iekļauti nekādi piemēroti pasākumi, lai nodrošinātu, ka laiks, kurā gaisā tiek pārsniegti PM₁₀ robežlielumi, ir pēc iespējas īsāks;
- dienas robežlielumi, kā arī pielaides robeža, laikā no 2010. gada 1. janvāra līdz 2011. gada 10. jūnijam ir tikuši pārsniegti 14.17 zonā – Radom pilsēta –, 14.18 zonā – Pruszków-Żyrardów – un 16.15 zonā – Kędzierzyn-Koźle –, kā arī laikā no 2011. gada 10. janvāra līdz 2011. gada 10. jūnijam – 30.3 zonā – Ostrów-Kepno, un
- nav tikusi pareizi transponēta Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 21. maija Direktīvas 2008/50/EK par gaisa kvalitāti un tīrāku gaisu Eiropai 23. panta 1. punkta otrā daļa;
- piespriet Polijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.